

РЕШЕНИЕ

№ 5917

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6289** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ):

Образувано е по жалба на Д. Д., роден на 12. 12. 1988 г., гражданин на Република С., чрез адвокат О. И. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, против Отказ с рег. № 5364р-12641/30.05.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и с целта на закона. Излагат се доводи за нарушение на основните човешки права. Подробни съображения се излагат в депозираната жалба. В заключение от съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява лично, представлява се от адвокат Б., който моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в същата съображения. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – Директор на Дирекция „Миграция“, МВР, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Т., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Представя съдебна практика. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.
Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият Д. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , с национален паспорт №[ЕИК], е лице с български произход, видно и от представеното по делото Удостоверение №00145030020230208, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.47/.

На 28.11.2022 г. от страна на жалбоподателя Д. Д. е подадено Заявление с рег. №Г-4060/27. 10. 2022 г. по описа на Дирекция „Миграция“-МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.18-19/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: Заверено копие на национален паспорт на чужденеца, издаден от Република С.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; Удостоверение № 00145030020230208, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина; удостоверения за раждане на възходящи роднини в превод; Удостоверение от [община]; Свидетелство за съдимост в превод; Трудов договор, регистриран в НАП; Нотариално заверена декларация от В. Ц. М., ЕГН: [ЕГН], ЛК №[ЕИК], издадена на 30.06.2022 г. от МВР – С., с адрес: [населено място], [населено място], [улица], с която същият е декларирал, че осигурява жилище и адресна регистрация на Д. Д., гражданин на Република България, [дата на раждане] , с национален паспорт №[ЕИК] в собствения му апартамент на адрес: [населено място], [населено място], [улица]. Предоставено е и писмено становище от ДАНС, съгласно което специализираният орган не разполага с данни, даващи основание да се предполага, че лицето Д. Д., гражданин на Република България, [дата на раждане] , с национален паспорт №[ЕИК], представлява заплаха за националната сигурност и не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България /л.48-49/.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверката е обективирана в Докладна записка рег. № 5364р-409/06.01.2023 г., изготвена до Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР /л.20-22/.

На 05.01.2023 г. е извършена проверка от служители на Сектор „Контрол по пребиваването и информационно осигуряване“ към Отдел „Противодействие на незаконната миграция“, Дирекция „Миграция“ при МВР на адрес: [населено място], [улица] цел да се провери пребивават ли на декларирания адрес в подадени заявления за получаване на постоянно пребиваване следните лица: С. М., [дата на раждане] ; В. Я., [дата на раждане] ; В. А., [дата на раждане] и Д. Д., [дата на раждане] ,

граждани на С.. В хода на извършената проверка на декларирания адрес не е установено лицето Д. Д., [дата на раждане] Установено е, че на декларирания адрес се намира къща на два етажа, като не е имало лице, което да отвори на проверяващите служители. Същите са провели разговор с господин Г. В., съсед, живеещ в [населено място], [улица], заявил категорично, че на адрес: [населено място], [улица] не живеят чужденци. Посочено е още, че на същия този адрес по извършени предходни проверки за установяване на местопребиваването на други чужденци, кандидатстващи за предоставяне на право на пребиваване е установено, че на адреса никога не са живели чужденци. Тази информация от предходно извършените проверки е предоставена от съсед и зетят на наемодателя – С. М.. Съгласно тези данни, къщата на декларирания адрес се състои от два етажа, като на първия етаж живее господин В. М. /наемодател/, а на втория етаж живее С. М., заедно с дъщерята на В. М.. В хода на предходните проверки от страна на С. М. е заявено, че на адреса никога не са пребивавали чужденци, тъй като те няма къде да бъдат настанени.

Предвид факта, че Д. Д., [дата на раждане] , гражданин на С. се е възползвал от правната възможност да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България при облекчени условия на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чрез представен сключен трудов договор с „Войнович“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], регистриран в НАП, е извършена проверка от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Административният орган е уведомен за резултатите от проверката с писмо изх.№23009808/16.02.2023 г. на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. В хода на тази проверка на адреса на дружеството „Войнович“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], е установено, че обявеният в Търговски регистър седалище и адрес на управление – [населено място], [улица] не съществува. От страна на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е изпратена призовка по пощата с обратна разписка за явяване на работодателя в инспекция по труда, която е върната с отметка, че „не е намерен на посочения адрес“ и по тези причини инспекцията по труда не е установила работното място на чужденеца.

От извършени справки в АИС „Граничен контрол“ е установено, че Д. Д. е напуснал територията на Република България на 27.10.2022 г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване и като до момента на издаване на оспорената заповед няма регистрирани последващи влизания в територията на Република България.

При така установено и въз основа на задълбочен анализ на събраните доказателства е издаден Отказ рег. № 5364р-12641/30.05.2023 г. на Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, с който на основание чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по отношение на Д. Д., дата на раждане 12.12.1988 г., гражданство С. е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване

на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран.

Не е спорно между страните по делото, че жалбоподателят има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление от жалбоподателя, са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор, сключен между „Войнович“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] – Работодател и Д. Д. – Работник на 27.10.2022 г. Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства от страна на ответника, е че въпросното дружество не е открито на декларирания в Търговски регистър, Агенция по вписванията адрес, установено е, че такъв адрес не съществува, нито е открит представител на дружеството. В тази връзка е направен извод за заявяване на фиктивен адрес от страна на дружеството /л.14-17/.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършената проверка на 05.01.2023 г., обективирана в Докладна записка с рег. № 5364р-409/06.01.2023 г., изготвена до Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, в хода на която е установено, че на декларирания адрес на пребиваване чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Безспорно в случая въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят Д. Д. е посочил в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес: [населено място], [населено място], [улица], за което от негова страна е представена и нотариално заверена декларация от собственика на жилището – В. Ц. М., че същият му предоставя жилището за ползване и дава съгласие чужденецът да бъде адресно регистриран на този адрес.

Спорът между страните в случая касае изцяло приложението на материалния закон и по-конкретно - чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От представената по делото Докладна записка с рег. № 5364р-409/06.01.2023 г., се установява, че в хода на извършената проверка на адрес – [населено място], [населено място], [улица], е констатирано, че няма живущи чужденци там, както и че в хода на предходни проверки на същия адрес е установено, че няма чужденци, които да живеят там. На адреса пребивават наемодателя, неговата дъщеря и съпруга и.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденецът да пребивава постоянно на посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти е установено, че Д. Д. въобще не живее на декларирания адрес, както и че на този адрес никога не са пребивавали чужденци. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че безспорно са налице неверни данни, предвид установената липса на намерение от страна на чужденеца да се ползва от декларирания адрес за

пребиваване в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който както се установи освен чужденецът, са регистрирани още три лица – чужди граждани, също води до извод за липса на намерение у жалбоподателя за реално ползване на декларирания имот.

Дори да бъде прието отправеното в жалбата възражение, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Както се посочи по-горе, от установеното в хода на извършената проверка е безспорно установено, че на декларирания адрес не пребивават и не са пребивавали чужденци. Обстоятелството на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес в случая се установява не само от извършената проверка на декларирания адрес, но и от данните от предходни такива проверки, извършени във връзка с подадени други заявления за придобиване на постоянно пребиваване в Република България, включително и от справките в информационните масиви на МВР. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че чужденец, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност за живеене в страната и да изпълнява своите трудови функции. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод за липса на такова намерение у чужденеца /в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС/.

Понятието за „жилищна площ и лица“, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се прецени така, както е легално дефинирано в § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗГР. Действително липсва друга дефиниция на това понятие за целите на ЗЧРБ, поради което не може да се твърди, че легалната дефиниция, уредена в ЗГР е неприложима в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Видно е, че в закона е установен един стандарт относно регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Безспорно декларирането на адрес, на който пребиваването в Република България е под въпрос е относимо към посоченото в отказа правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно деклариране на неверни данни. В случая не може да се приеме чужденецът да се установи на адрес, на който пребивава семейството на наемодателя В. М., респективно на този адрес има регистрирани още трима чужденци, които също не са открити на адреса. Този факт се потвърди безспорно по делото и от данните за влизанията и излизанията на чужденеца, видно от представеното копие на неговия паспорт.

Следователно отправените възражения в жалбата са неоснователни и жалбата следва да се отхвърли, а издаденият отказ като правилен и законосъобразен да се потвърди.

При този изход на делото и с оглед своевременното отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/ на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 46а, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , Република С., чрез адвокат О. И. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, против Отказ с рег. № 5364р - 12641/30. 05. 2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на Д. Д., издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Д. Д., гражданин на Република С., [дата на раждане] , Република С., чрез адвокат О. И. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4 да заплати на Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: